

Appel iværksat den 9. december 2016 af Greenpeace Energy eG til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 26. september 2016 i sag T-382/15, Greenpeace Energy eG mod Europa-Kommissionen

(Sag C-640/16 P)

(2017/C 038/25)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Greenpeace Energy eG (ved Rechtsanwältin D. Fouquet, S. Michaels og J. Nysten)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens kendelse af 26. september 2016 i sag T-382/15 Greenpeace Energy eG ophæves med virkning for appellanten
- Sagen hjemvises til Retten til afgørelse.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens fulde omkostninger, inklusive omkostninger til advokater og rejseomkostninger

Anbringender og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har støttet appellen på følgende fem anbringender:

1. Retten er tilsyneladende af den opfattelse, at artikel 263, stk. 4, tredje led, TEUF forudsætter, at retsakter, der er regelfastsættende, som i henhold til denne bestemmelse kan anfægtes, skal være almen gyldige. En sådan retsopfattelse må imidlertid henset til bestemmelsens ordlyd og tilblivelseshistorie anses for retlig ukorrekt.
2. Retten synes at gå ud fra, at der med hensyn til betingelsen om, at en sagsøger skal være umiddelbart berørt i forbindelse med retsakter, der ikke forudsætter gennemførelsesforanstaltninger, er tale om to særskilte kriterier, som skal undergives en separat prøvelse. Dette er imidlertid ikke tilfældet i denne sag, da en yderligere gennemførelsesforanstaltning som omhandlet i denne bestemmelse hverken er påkrævet fra Det Forenede Kongeriges eller Kommissionens side, og for det andet, da tildelingen af støtte har umiddelbar virkning på markedet, dvs. at appellanten umiddelbart kan mærke de konkurrenceretlige virkninger.
3. Retten har foreholdt appellanten, at virksomheden ikke har godtgjort, at denne er umiddelbart og individuelt berørt. Herved har Retten imidlertid set bort fra de fremlagte oplysninger eller i det mindste ikke i tilstrækkeligt omfang taget hensyn til.
4. Retten synes at være af den opfattelse, at en individualisering i henhold til artikel 263, stk. 4, andet led, TEUF i tilknytning til retspraksis efter Plaumann-dommen allerede skal forkastes, såfremt der kan være andre virksomheder, der i lighed med appellanten er berørt af de konkurrencemæssige virkninger af støttetildelingen. Henset til retspraksis, særligt Codorniu-dommen (sag C-309/89), synes denne fortolkning imidlertid at være retligt forkert og endvidere restriktiv. Appellanten har endvidere henvist til bemærkningerne til de faktiske omstændigheder i appelskriftet, som viser, at der foreligger en tilstrækkelig individualisering, som Retten imidlertid åbenbart ikke tog hensyn til eller ikke tog tilstrækkeligt hensyn til.
5. Retten synes at være af den opfattelse, at en effektiv retsbeskyttelse mod en afgørelse fra Kommissionen, som godkender en støtte, kan varetages af de nationale domstole. Dette ville betyde, at EU-lovgiver ved at forpligte medlemsstaterne til at etablere adækvate adgange til domstolsprøvelse (artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU) ville overlade domstolene i medlemsstaterne kontrollen med de individuelle retsakter fra EU's institutioner, såsom Europa-Kommissionen. Henset til såvel Domstolens praksis vedrørende EU's retsakter og eksisterende søgsmålsadgange som særligt til fordelingen af kompetencer mellem de nationale domstole og Europa-Kommissionen inden for lovgivningen om statsstøtte kan denne opfattelse ikke tiltrædes og skal således anses for retlig ukorrekt.